

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 1002

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 13 decembrie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 537 din 6 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal, raportate la cele ale art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România	2-4		
Decizia nr. 555 din 12 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor	5-7		
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
377. — Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Puiu Dorian Filote din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului	7		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
130. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de		la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor	8
		975. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 423/2016 pentru aprobarea Manualului de procedură pentru implementarea Măsurii 20 — „Asistență tehnică” și plata contractelor de achiziție publică finanțate prin Măsura 1 — „Acțiuni pentru transferul de cunoștințe și acțiuni de informare”, Măsura 2 — „Servicii de consiliere, servicii de gestionare a fermei și servicii de înlocuire în cadrul fermei” și Măsura 20 — „Asistență tehnică” din cadrul PNDR 2014—2020	9
		3.968. — Ordin al ministrului culturii pentru modificarea Criteriilor de acordare a avizului prealabil în vederea înființării muzeelor și colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.297/2006	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 21 din 21 noiembrie 2016 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 537**

din 6 iulie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal, raportate la cele ale art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal, excepție ridicată de Ministerul Public în dosarele nr. 13.692/180/2013 și nr. 7.500/740/2014* (3.563/2015) ale Curții de Apel Bacău — Secția penală și Curții de Apel București — Secția a II-a penală, care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.521D/2015 și nr. 1.655D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 iulie 2016, în prezența reprezentatului Ministerului Public, Cosmin Grancea, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 1.655D/2015 la Dosarul nr. 1.521D/2015, care este primul înregistrat, iar, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 6 iulie 2016, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 28 septembrie 2015 și Decizia penală nr. 1.491/A din 5 noiembrie 2015, pronunțate în dosarele nr. 13.692/180/2013 și nr. 7.500/740/2014* (3.563/2015), **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și Curtea de Apel București — Secția a II-a penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal**, excepție ridicată de Ministerul Public, în dosare ce au ca obiect soluționarea unor apeluri declarate împotriva unor sentințe penale de condamnare a unor persoane pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 334 alin. (1) din Codul penal.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că faptele incriminate prin prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal și art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, constituie, totodată, contravenții, potrivit art. 56 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, existând astfel un paralelism în

reglementare. Se susține, totodată, că, potrivit art. 56 alin. (1) din Legea nr. 136/1995, persoanele care folosesc pe teritoriul României autovehicule înmatriculate în străinătate și neasigurate în străinătate, potrivit art. 48 alin. (2) din aceeași lege, sau a căror asigurare expiră pe durata șederii în România datorează prime de asigurare conform prevederilor legale, iar, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995, încălcarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare, prevăzute la art. 48 și 56 din legea anterior menționată, constituie contravenție și se sancționează cu amendă și cu reținerea certificatului de înmatriculare a autovehiculului până la prezentarea documentului privind încheierea asigurării. Este subliniat faptul că în Preambulul Directivei nr. 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului se arată că interzicerea controlului sistematic al asigurărilor autovehiculelor ar trebui să fie aplicată atât în cazul vehiculelor care își au locul obișnuit de staționare pe teritoriul altui stat membru, cât și în cazul vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unei țări terțe, dar care provine de pe teritoriul unui alt stat membru, iar controalele ce pot fi autorizate sunt numai controale nesistematice, care nu au un caracter discriminatoriu și care sunt efectuate în cadrul unui control care nu vizează în mod exclusiv faptul de a verifica dacă vehiculul este asigurat. Se conchide că dispozițiile legale anterior enunțate creează un regim juridic diferit pentru automobilele înmatriculate în celelalte state membre ale Uniunii Europene, față de cel specific automobilelor înmatriculate în România, cu consecința încălcării, prin textele criticate, a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Se susține, de asemenea, că dispozițiile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal contravin prevederilor art. 25 din Constituție privind libera circulație.

5. **Curtea de Apel Bacău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost abrogate prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, așa încât dispozițiile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu au mai fost aplicabile simultan cu dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal, motiv pentru care nu poate fi reținut un paralelism în reglementare. Se mai arată că norma constituțională de la art. 20 alin. (2) prevede aplicarea prioritară a reglementărilor internaționale, însă doar a celor ce reglementează drepturi fundamentale.

6. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal sunt clare și previzibile, necontravenind normelor constituționale și normelor europene invocate de autorul excepției.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că, în mod greșit, s-a reținut sancționarea, prin legislația în vigoare, a faptelor prevăzute în cuprinsul textului criticat, atât ca infracțiune, cât și drept contravenție. Se arată că, potrivit prevederilor art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tractarea unei remorci ale cărei plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani*”, text identic cu dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal, dar că prevederile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost abrogate prin art. 121 pct. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, așa încât paralelismul legislativ arătat în susținerea excepției nu există. Se arată, totodată, că prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal, — la fel ca și cele ale art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, anterior intrării în vigoare a Codului penal actual, — reglementează situația încalcării dispozițiilor legale referitoare la conducerea pe drumurile publice a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are dreptul de a circula în România, pe când contravenția prevăzută la art. 64 din Legea nr. 134/1995 constă în nerespectarea obligației de asigurare, prevăzută la art. 56 din aceeași lege, și nu în conducerea unui astfel de autovehicul pe drumurile publice, faptă ce prezintă un pericol social care justifică aplicarea unei sancțiuni penale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că sunt criticate prevederile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006 și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal, prin raportare la cele ale art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995, care au următorul cuprins:

— Art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tractarea unei remorci ale cărei plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani.*”;

— Art. 334 alin. (4) din Codul penal: „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tractarea unei remorci ale cărei plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.*”;

— Art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995: „*Încălcarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare prevăzute la art. 48 și 56 constituie contravenție și se sancționează [...]*”.

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei, art. 25 cu privire la libera circulație și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și dispozițiilor art. 4 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 334 face parte din capitolul II — *Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice* al titlului VII — *Infracțiuni contra siguranței publice* al Părții speciale a Codului penal și are denumirea marginală „*Punerea în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat*”, având ca obiect juridic relațiile sociale formate în domeniul asigurării bune desfășurări a circulației pe drumurile publice, circulație care trebuie să se realizeze în condiții de legalitate. Astfel, art. 334 din Codul penal incriminează, la alin. (4), activitatea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul sau de tractare a unei remorci ale cărei plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România. Aceeași faptă a fost incriminată, în trecut, prin dispozițiile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care au fost abrogate prin prevederile art. 121 pct. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

14. Spre deosebire de norma penală anterior analizată, dispozițiile art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România reglementează drept contravenție fapta de încălcare de către persoana fizică sau juridică a obligației de asigurare prevăzute la art. 48 și 56 din aceeași lege, pe care o sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 2.000 lei și cu reținerea certificatului de înmatriculare a autovehiculului, până la prezentarea documentului privind încheierea asigurării. Conform art. 56 anterior menționat, persoanele care folosesc pe teritoriul României autovehicule înmatriculate în străinătate și neasigurate în străinătate, potrivit art. 48 alin. (2) din Legea nr. 136/1995, sau a căror asigurare expiră pe durata șederii în România datorează prime de asigurare conform prevederilor legale. La rândul său, art. 48 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 prevede obligația persoanelor fizice sau juridice, care au în proprietate vehicule supuse înmatriculării/înregistrării în România, precum și tramvaie, de a încheia contracte de asigurare pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a pagubelor produse prin accidente de vehicule în limitele teritoriale de acoperire și de a menține valabilitatea contractului de asigurare prin plata primelor de asigurare, precum și obligația de a aplica pe parbrizul vehiculului sau în alt loc vizibil din exterior vigneta. Totodată, conform alin. (2) al aceluiași articol, persoanele care intră pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în afara teritoriului acestei țări se consideră asigurate, în condițiile prezentei legi, în una dintre următoarele situații: dacă numărul de înmatriculare atestă asigurarea potrivit legii statului în care este înmatriculat

autovehiculul sau acordurilor internaționale de asigurare valabile în România și, respectiv, dacă posedă documente internaționale de asigurare valabile în România.

15. Analizând dispozițiile legale mai sus arătate, Curtea constată că prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal nu includ, printre ipotezele juridice pe care le reglementează, și faptele prevăzute la art. 64 alin. (4) din Legea nr. 136/1995. Astfel, art. 334 alin. (4) din Codul penal incriminează activitatea de punere în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat, în timp ce prevederile art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 sancționează contravențional fapte referitoare la neîncheierea contractelor de asigurare sau la neplata primelor de asigurare.

16. Pentru acest motiv, Curtea constată că nu poate fi reținută existența unui paralelism de reglementare între dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal și cele ale art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, acestea sancționând, în realitate, penal și, respectiv, contravențional, conduite distincte, ce afectează categorii de relații sociale distincte. Așa fiind, textele criticate reglementează în mod clar, precis și previzibil atât faptele a căror sancționare o prevăd, cât și pedepsele penale și, respectiv, contravenționale aplicabile, nefiind de natură a contraveni principiului legalității incriminării prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție și nici dispozițiilor art. 4 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție, referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori. Cu privire la principiul legalității incriminării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, în jurisprudența sa, că această cerință este îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora [a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51,

Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34].

17. Având în vedere considerente anterior invocate, Curtea constată că textele criticate reglementează aspecte de drept penal și contravențional substanțial, motiv pentru care acestea nu încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât acestea din urmă au în vedere aspecte procesuale ale cauzelor.

18. De asemenea, Curtea reține, pe de o parte, că dispozițiile legale mai sus enunțate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipotezele juridice prevăzute prin textele criticate, iar, pe de altă parte, că persoanele care conduc pe drumurile publice autovehicule sau tractează remorci ale căror plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau care conduc vehiculul înmatriculat în alt stat, care nu au drept de circulație în România se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor fizice sau juridice care își încalcă obligațiile de asigurare prevăzute la art. 48 și art. 56 din Legea nr. 136/1995, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin acestea a dispozițiilor art. 16 din Constituție, referitoare la principiul egalității în drepturi. Or, referitor la acest din urmă principiu, instanța de contencios constituțional a reținut, în jurisprudența sa, că discriminarea presupune aplicarea unui regim juridic diferit unor situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil (a se vedea Decizia nr. 263 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 18 martie 2009).

19. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin textele criticate a prevederilor art. 25 din Constituție, referitor la libera circulație, Curtea reține că acestea nu sunt incidente în cauză, întrucât nu vizează circulația pe drumurile publice.

20. Referitor la invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor din Preambulul Directivei nr. 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului, Curtea reține că acestea prevăd aspecte referitoare la aplicarea legii.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Public în dosarele nr. 13.692/180/2013 și nr. 7.500/740/2014* (3.563/2015) ale Curții de Apel Bacău — Secția penală și Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 334 alin. (4) din Codul penal, raportate la cele ale art. 64 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală și Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 555

din 12 iulie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. c)
din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, excepție ridicată de Marian Anghelescu în Dosarul nr. 136/116/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.749D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 7 iulie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 12 iulie 2016, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 4.481 din 1 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 136/116/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor**, excepție ridicată de Marian Anghelescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare a îndeplinirii condițiilor care conferă dreptul de port al unei arme.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, deși de la trimiterea sa la școala specială de muncă și reeducare a trecut o perioadă de 22 de ani, împlinindu-se, deci, termenul de reabilitare, totuși, nu poate beneficia de efectele instituției reabilitării pentru obținerea autorizațiilor solicitate pentru procurarea și deținerea și folosirea unei arme de vânătoare, fiindu-i astfel îngădit dreptul și libertatea de a deveni vânător. Se mai arată că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 169 alin. (1) din noul Cod penal.

5. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În opinia instanței, restrângerea dreptului de a deține autorizație de procurare a unei arme este justificată în cazul persoanelor

care au suferit anumite condamnări penale, riscul ca armele să fie folosite necorespunzător fiind mai mare în cazul unor persoane care au săvârșit fapte antisociale.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că instanța de contencios constituțional a reliefat în jurisprudența sa că art. 53 din Legea fundamentală are în vedere numai acele drepturi și libertăți fundamentale înscrise în capitolul II al titlului II din Constituția României, nu și alte drepturi, menționându-se Decizia nr. 11 din 20 ianuarie 2004 și Decizia nr. 421 din 15 octombrie 2013.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că domeniul de aplicare a dispozițiilor art. 53 din Constituție este circumscris restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală, iar nu restrângerii exercițiului oricărui drept subiectiv, chiar dacă el izvorăște dintr-un act normativ. Dispozițiile legale criticate stabilesc condițiile exercitării dreptului de deținere a armelor. Astfel, refuzul de autorizare a procurării de arme letale în situația neîndeplinirii condițiilor stabilite de legiuitor reprezintă o măsură administrativă cu caracter preventiv, justificată de pericolul potențial pe care îl reprezintă deținerea de arme letale de către persoane condamnate, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu executare, pentru infracțiuni comise cu intenție ori pentru infracțiuni prevăzute de Legea nr. 295/2004. Astfel, raportat la interesul general al societății, ocrotit prin norma legală criticată, măsura neautorizării procurării de arme letale apare ca justificată. Se subliniază că exercițiul unui drept nu poate fi absolutizat, prin eliminarea oricăror îngărdiri, inerente în considerarea existenței altor drepturi aparținând altor titulari, cărora autoritatea statală este ținută, în egală măsură, să le acorde ocrotire.

9. Se mai arată că Legea nr. 295/2004 a fost adoptată ca urmare a armonizării legislației interne cu cea a Uniunii Europene în domeniul armelor, în vederea integrării în Uniunea Europeană, respectiv transpunerea Directivei Consiliului nr. 91/477/CEE din 18 iunie 1991 privind controlul achiziționării și deținerii de arme. Potrivit art. 3 din Directiva nr. 91/477/CEE, „statele membre pot adopta, în cadrul propriilor legislații, măsuri mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă (...)”

10. De asemenea, astfel cum reiese din expunerea de motive a proiectului de lege, la adoptarea acestuia s-a ținut cont de prevederile Convenției europene cu privire la controlul achiziționării și deținerii armelor de foc de către particulari, adoptată la Strasbourg la 28 iunie 1978, ratificată prin Legea nr. 116/1997 și de prevederile Protocolului împotriva fabricării și traficului ilegal de arme de foc, piese și componente ale

acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000, la care România a aderat prin Legea nr. 9/2004.

11. În ceea ce privește critica privitoare la caracterul potrivit al textului legal criticat față de art. 169 alin. (1) din Codul penal, se precizează că, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sunt neconstituționale prevederile legilor și ordonanțelor care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției. Ca atare, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate și nu compararea mai multor prevederi legale între ele, astfel încât o eventuală problemă de necorelare între două acte normative nu poate fi examinată.

12. În argumentarea Avocatului Poporului se menționează jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, Decizia nr. 587 din 8 noiembrie 2005, Decizia nr. 65 din 27 ianuarie 2011, și Decizia nr. 1.568 din 6 decembrie 2011.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) *Autorizația de procurare a armelor letale se acordă persoanelor prevăzute la art. 13 alin. (2)—(5), dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: [...] c) nu au fost condamnate, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de un an, pentru infracțiuni comise cu intenție ori pentru infracțiuni prevăzute de prezenta lege;*”.

16. Curtea observă că dispozițiile legale criticate au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 319/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 15 decembrie 2015. Dispozițiile legale criticate au în prezent următoarea formulare: „(1) *Autorizația de procurare a armelor letale se acordă persoanelor prevăzute la art. 13 alin. (2)—(5), dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: [...] c) nu au fost condamnate, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu executare, pentru infracțiuni comise cu intenție ori pentru infracțiuni prevăzute de prezenta lege;*”. Însă, având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate în forma anterioară, întrucât ele continuă să își producă efecte juridice în cauza de față.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate, Curtea constată că prin Decizia nr. 148 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 26 aprilie 2016, paragrafele 22—24, prin care a analizat prevederile art. 28 din legea examinată, a constatat că Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor a fost adoptată ca urmare a armonizării legislației interne cu cea a Uniunii Europene în domeniul armelor, în vederea integrării în Uniunea Europeană, respectiv transpunerea Directivei Consiliului 91/477/CEE din 18 iunie 1991 privind controlul achiziționării și deținerii de arme, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 256 din 13 septembrie 1991. Potrivit art. 3 din Directiva 91/477/CEE, „statele membre pot adopta, în cadrul propriilor legislații, măsuri mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă (...)”. De asemenea, astfel cum reiese din expunerea de motive a proiectului de lege, la adoptarea acestuia s-a ținut cont de prevederile Convenției europene cu privire la controlul achiziționării și deținerii armelor de foc de către particulari, adoptată la Strasbourg la 28 iunie 1978, ratificată prin Legea nr. 116/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 8 iulie 1997, și de prevederile Protocolului împotriva fabricării și traficului ilegal de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000, la care România a aderat prin Legea nr. 9/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 2 martie 2004 (a se vedea Decizia nr. 421 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 noiembrie 2013).

19. Față de criticile formulate de autorul excepției de neconstituționalitate cu privire la pretinsa lipsă de precizie și de previzibilitate a normelor legale ce formează obiectul controlului de constituționalitate, Curtea a constatat că, din economia prevederilor Legii nr. 295/2004, în ansamblu, reiese că acestea stabilesc aspecte referitoare la categoriile de arme și muniții, precum și condițiile în care deținerea, portul, folosirea și operațiunile cu aceste arme și muniții sunt permise pe teritoriul României, fiind precizate în mod concret condițiile exercitării dreptului de deținere a armelor, autorizarea folosirii armelor care fac obiectul dreptului de deținere, efectele aplicării măsurilor de suspendare sau anulare a permisului de armă, precum și căile de atac ce pot fi utilizate împotriva acestor măsuri. Mai mult, în mod concret, dispozițiile art. 28 din Legea nr. 295/2004 prevăd în mod detaliat situațiile în care se anulează și se suspendă dreptul de deținere a armelor, precum și cazurile în care se retrage permisul de armă. Ca atare, nu s-a putut reține susținerea autorului excepției de neconstituționalitate cu privire la lipsa clarității și previzibilității prevederilor art. 28 din Legea nr. 295/2004, excepția de neconstituționalitate urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

21. Totuși, Curtea constată că, în prezentul dosar, autorul excepției de neconstituționalitate nu indică în mod concret ce drept fundamental i-a fost încălcat, nu individualizează acest drept, susținerile sale făcând trimitere implicit la dreptul de a obține permis de armă. Însă, prin Decizia nr. 421 din

15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 noiembrie 2013, Curtea, examinând sistematic prevederile Constituției României, respectiv ale titlului II care consacră drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, a concluzionat că dreptul de a obține permis de armă nu este un drept constituțional.

22. În ceea ce privește presupusa neconcordanță între prevederile legale criticate și dispozițiile art. 169 alin. (1) din Codul penal, Curtea reamintește jurisprudența sa constantă potrivit căreia examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile

constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (a se vedea Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011).

23. În consecință, Curtea constată că nu poate reține criticile formulate de autorul excepției de neconstituționalitate.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Anghelescu în Dosarul nr. 136/116/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică de Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE

VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea, la cerere, a domnului Puiu Dorian Filote
din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei
Prim-Ministrului**

Având în vedere cererea domnului Puiu Dorian Filote, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.068 din 9 decembrie 2016,

în temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 15 decembrie 2016, domnul Puiu Dorian Filote se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Florin Marius Tacu

București, 12 decembrie 2016.
Nr. 377.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor

Văzând Referatul de aprobare nr. 4.660 din 17 august 2016, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b), precum și ale art. 48 alin. (5) și (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — La anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 și 303 bis din 20 aprilie 2016, secțiunea 1 a capitolului 1 se modifică după cum urmează:

1. La punctul 3 subpunctul 3.3, la „Precizări tehnice”, litera B va avea următorul cuprins:

„B. Programul de control oficial

Prelevarea oficială de probe se realizează:

a) anual, din cel puțin un efectiv de pui de carne din 10% dintre exploatațiile cu peste 5.000 de păsări;

b) ori de câte ori este necesar.

Probele constau în două perechi de încălțăminte de unică folosință (tampoane «șosete») pentru fiecare efectiv (hală populată). Cele două perechi de încălțăminte de unică folosință se grupează și testează într-o singură probă.

Odată cu prelevarea oficială de probe prevăzută la lit. a) se verifică documentele relevante care atestă că păsărilor nu li s-au administrat agenți antimicrobieni sau, în cazul suspiciunii unor astfel de administrări, se prelevează probe pentru testarea prezenței agenților antimicrobieni sau a efectului inhibitor al proliferării bacteriene compuse din cel mult 5 păsări/hală, din toate efectivele din exploatație.

Un efectiv depistat pozitiv cu unul dintre serotipurile relevante de *Salmonella* ca urmare a controlului realizat de către operatorul economic (autocontrol) în cadrul Programului

național de control al salmonelozelor zoonotice la efectivele de broileri este considerat ca un efectiv confirmat pozitiv și supus măsurilor și restricțiilor sanitar-veterinare în vigoare, fără a se efectua alte investigații suplimentare în cadrul programului de control oficial.”

2. La punctul 3 subpunctul 3.4.1, la „Precizări tehnice”, litera B va avea următorul cuprins:

„B. Programul de control oficial

Prelevarea oficială de probe se realizează:

a) anual, din cel puțin un efectiv de curcani la îngrășat din 10% dintre exploatațiile care au cel puțin 500 de curcani pentru îngrășare;

b) ori de câte ori este necesar.

Probele recoltate constau în două perechi de încălțăminte de unică folosință (tampoane «șosete») pentru fiecare efectiv. Cele două perechi de încălțăminte de unică folosință se grupează într-un singur eșantion.

Odată cu prelevarea oficială de probe prevăzută la lit. a) se verifică documentele relevante care atestă că păsărilor nu li s-au administrat agenți antimicrobieni sau, în cazul suspiciunii unor astfel de administrări, se prelevează probe pentru testarea prezenței agenților antimicrobieni sau a efectului inhibitor al proliferării bacteriene compuse din cel mult 5 păsări/hală, din toate efectivele din exploatație.

Un efectiv depistat pozitiv cu unul dintre serotipurile relevante de *Salmonella* ca urmare a controlului realizat de către operatorul economic (autocontrol) în cadrul Programului național de control al salmonelozelor zoonotice la efectivele de curcani la îngrășat este considerat ca un efectiv confirmat pozitiv și supus măsurilor și restricțiilor sanitare veterinară în vigoare, fără a se efectua alte investigații suplimentare în cadrul programului de control oficial.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Radu Roatiș Chețan

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 423/2016 pentru aprobarea Manualului de procedură pentru implementarea Măsurii 20 — „Asistență tehnică” și plata contractelor de achiziție publică finanțate prin Măsura 1 — „Acțiuni pentru transferul de cunoștințe și acțiuni de informare”, Măsura 2 — „Servicii de consiliere, servicii de gestionare a fermei și servicii de înlocuire în cadrul fermei” și Măsura 20 — „Asistență tehnică” din cadrul PNDR 2014—2020**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 26.572 din 30 septembrie 2016 al Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, în baza prevederilor:

— art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, aprobată prin Legea nr. 43/2015;

— Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 din 17 decembrie 2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului, cu completările ulterioare;

— Acordului de delegare a sarcinilor privind implementarea unor măsuri din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, susținute financiar de la Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și bugetul de stat, încheiat între AM PNDR și AFIR nr. 78.061/6.960/2015;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020 — PNDR 2014—2020, aprobat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C(2015)3508 din 26 mai 2015, cu modificările ulterioare;

— art. 31 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 10 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 423/2016 pentru aprobarea Manualului de procedură pentru implementarea Măsurii 20 — „Asistență tehnică” și plata contractelor de achiziție publică finanțate prin Măsura 1 — „Acțiuni pentru transferul de cunoștințe și acțiuni de informare”, Măsura 2 — „Servicii de

consiliere, servicii de gestionare a fermei și servicii de înlocuire în cadrul fermei” și Măsura 20 — „Asistență tehnică” din cadrul PNDR 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 și 291 bis din 18 aprilie 2016.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**pentru modificarea Criteriilor de acordare a avizului prealabil în vederea înființării muzeelor și colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.297/2006**

În conformitate cu dispozițiile art. 17 alin. (1) și (2) și ale art. 34 alin. (2) lit. c) și d) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. I. — Criteriile de acordare a avizului prealabil în vederea înființării muzeelor și colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.297/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 16 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) În vederea obținerii avizului prealabil pentru înființarea muzeelor și colecțiilor publice, persoana fizică sau juridică depune la direcția județeană pentru cultură, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială își are domiciliul, respectiv sediul, următoarea documentație:

a) cererea de solicitare a avizului prealabil pentru înființarea muzeului sau a colecției publice, conform modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele criterii;

b) motivarea intenției de înființare a muzeului, incluzând enunțarea misiunii acestuia, a scopurilor și obiectivelor sale de activitate;

c) prezentarea grupului-țintă/beneficiarilor, a impactului asupra comunităților/colectivităților cărora se adresează;

d) lista bunurilor culturale ce vor constitui patrimoniul muzeului sau al colecției publice, cu menționarea denumirii tipologice a bunului, a titlului bunului în cazul lucrărilor de artă, a autorului și a provenienței bunurilor, cu specificarea sursei din care provine bunul: donație, achiziție, descoperire rezultată dintr-o cercetare de teren, arheologică, etnografică etc., precum și a informațiilor despre localizarea bunului, specificând zona și perioada în care acesta a fost creat;

e) dovada existenței unui sediu/spațiu pentru muzeul sau colecția publică, împreună cu planurile acestuia, cuprinzând alocarea spațiilor și cu menționarea circuitului administrativ, de vizitare sau de depozitare;

f) planul expozițional și tematica expozițională;

g) proiectul regulamentului de organizare și funcționare a muzeului sau a colecției publice, proiectul de organigramă și statul de funcții;

h) proiecția bugetară pentru organizarea muzeului sau a colecției publice;

i) graficul activității de organizare a muzeului sau a colecției publice, cu menționarea termenelor de desfășurare a acțiunilor specifice;

j) proiecția bugetară pentru primul an de funcționare a muzeului sau a colecției publice;

k) planul de activități pentru primul an de funcționare a muzeului sau a colecției publice;

l) documentație atestând capacitatea organizatorică a solicitantului: experiența națională sau internațională, colaborări și parteneriate cu autoritățile publice, cu alte organizații

guvernamentale și neguvernamentale din țară și din străinătate, după caz;

m) nominalizarea partenerilor și a responsabililor de proiect, însoțite de CV-urile acestora.

(2) Documentația depusă trebuie să poarte semnătura solicitantului, respectiv semnătura solicitantului și ștampila persoanei juridice, pe fiecare pagină.”

2. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Direcția județeană pentru cultură, respectiv a municipiului București, verifică integralitatea și corectitudinea documentației depuse în vederea obținerii avizului prealabil pentru înființarea muzeului sau a colecției publice, inclusiv prin deplasare la fața locului, pentru verificarea condițiilor de conservare prezente la sediul muzeului sau colecției publice respective și verificarea existenței bunurilor culturale care alcătuiesc patrimoniul muzeal; în acest context, reprezentantului direcției pentru cultură îi vor fi puse la dispoziție de către solicitant documentele din care rezultă că acesta este titular al dreptului de proprietate, de administrare sau al altor drepturi reale asupra bunurilor culturale care alcătuiesc patrimoniul muzeal.

(2) Dacă se constată îndeplinirea Criteriilor de acordare a avizului prealabil înființării muzeului sau colecției publice respective, direcția județeană pentru cultură, respectiv a municipiului București, întocmește un referat de oportunitate privind acordarea avizului Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor și îl înaintează compartimentului de specialitate din cadrul Ministerului Culturii, împreună cu documentația depusă de solicitant, care trebuie să fie completă și corectă, în termen de 30 de zile de la data solicitării.

(3) Compartimentul de specialitate din cadrul Ministerului Culturii supune documentația transmisă de direcția județeană pentru cultură, respectiv a municipiului București, completă și corectă, avizării Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor, în cadrul proximei ședințe a acesteia.”

3. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) În situația în care documentația depusă este incompletă, direcția județeană pentru cultură, respectiv a municipiului București, returnează documentația solicitantului, spre completare, în termen de 10 zile de la data depunerii acesteia, cu precizarea expresă a documentelor lipsă.

(2) În situația în care direcția județeană pentru cultură, respectiv a municipiului București, constată că nu sunt îndeplinite condițiile de acordare a avizului prealabil pentru înființarea muzeului sau a colecției publice ori dacă documentația este incorectă, informează în scris despre aceasta solicitantul, în termen de 30 de zile de la data solicitării.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Corina Șuteu

București, 25 noiembrie 2016.
Nr. 3.968.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 21**din 21 noiembrie 2016**

Dosar nr. 20/2016

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale
Elena Floarea	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Duican	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Simona Camelia Marcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii este legal constituit în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă raportat la art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror șef adjunct al Secției judiciare.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 27² din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de către Avocatul Poporului vizând „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011”.

După prezentarea referatului cauzei, constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul doamnei Antonia Constantin, procuror șef adjunct al Secției judiciare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Reprezentantul procurorului general a formulat concluzii de admitere a recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării, apreciind întemeiată opinia potrivit căreia nu pot fi acordate despăgubiri pentru persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 pentru motivele expuse în memoriul înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Președintele completului, doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, a constatat următoarele:

I. Temeiul juridic al recursului în interesul legii

1. Articolul 514 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere

al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

2. Sesizarea s-a făcut de către Avocatul Poporului, memoriul fiind înregistrat cu nr. 486 din 27 iulie 2016, atașându-se, în vederea practicii neunitare, jurisprudența curților de apel.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unui recurs în interesul legii

3. Art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, denumită în continuare *Legea nr. 330/2009*, stabilește că „Pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la prezenta lege și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora”.

4. Art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 330/2009 prevede că: „La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: (...) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 10 alin. (8), art. 11 alin. (4), art. 12—14, art. 15 alin. (1), art. 17, art. 22—29, art. 30—31, art. 31¹ alin. (2), art. 32—34 și art. 37—41.”

5. Art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, denumită, în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010*: „Începând cu luna ianuarie 2010, întregul personal din sectorul bugetar încadrat în autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art. 2 alin. (1) și (3) din Legea-cadru nr. 330/2009 va fi reîncadrat corespunzător tranșelor de vechime în muncă și pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute la 31 decembrie 2009”.

6. Art. 6 alin. (1) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 1/2010: „În cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009 se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea”.

7. Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, denumită în continuare *Legea nr. 285/2010*: „În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșterea salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”

8. Art. 8 din anexa nr. 5 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 63/2011*: „Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit prezentului capitol, calculat ca sumă între lit. A, B, C, D, E ale art. 3.”

9. Art. 5 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, așa cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*: „Prin nivel de salarizare în plată pentru funcțiile similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovât îndeplinește aceleași condiții de studii — medii, superioare, postuniversitare, doctorale — de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării”.

IV. Orientările jurisprudențiale divergente:

10. Sesizarea se referă la modul de interpretare a textelor de lege menționate anterior, incidente în soluționarea cererilor de chemare în judecată îndreptate împotriva angajatorilor, formulate de persoanele care au obținut titlul științific de doctor ulterior datei de 1 ianuarie 2010, cereri prin care acestea au solicitat, în limitele termenului de prescripție extintivă a dreptului la acțiune, plata unor despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului cauzat prin discriminare în comparație cu cei care au obținut titlul de doctor anterior datei de 1 ianuarie 2010 și care primesc acest spor sub forma sumelor compensatorii echivalente cu contravaloarea sporului de doctorat de 15% din salariul de bază.

11. Orientările jurisprudențiale diferite s-au conturat după cum urmează:

11.1. Într-o primă opinie, instanțele au respins cererile de chemare în judecată formulate, reținând, în esență, faptul că prevederile art. 30 alin. 6 din Legea nr. 330/2009 nu reglementează acordarea în continuare a unui spor permanent, ci adoptă o măsură tranzitorie pentru conservarea drepturilor persoanelor ce au beneficiat de sporuri cu caracter permanent acordate până în luna decembrie 2009, sporuri care nu se mai regăsesc în anexele la Legea nr. 330/2009 și nici nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare. Se susține în această opinie că discriminarea din lege nu poate fi constatată de instanțe și a fost remediată chiar de legiuitor prin adoptarea Legii nr. 71/2015. (Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Bacău, Secția

a VII-a pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel București)

11.2. Într-o a doua opinie, instanțele s-au pronunțat în sensul admiterii cererilor de chemare în judecată și obligării angajatorului pârât la acordarea cu titlul de despăgubiri a sumelor echivalente sporului de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară, ca urmare a obținerii titlului științific de doctor, apreciindu-se că tratamentul juridic diferențiat ce decurge din înseși prevederile Legii nr. 330/2009, Legii-cadru nr. 284/2010 și Legii nr. 63/2011 în ceea ce privește acordarea drepturilor salariale suplimentare ca urmare a obținerii titlului științific de doctor este nejustificat. Potrivit acestei opinii, criteriul de diferențiere este cel al momentului la care a fost obținut titlul de doctor, iar prin aplicarea acestui criteriu se ajunge la încălcarea principiului plății egale pentru muncă de valoare egală, fără ca acest tratament juridic diferit să fie justificat obiectiv de un scop legitim. La stabilirea cuantumului acestor despăgubiri s-a avut în vedere cuantumul drepturilor salariale încasate de un salariat ce ocupă o funcție similară având același grad și aceeași vechime în muncă, dar care a beneficiat de sporul de doctorat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009, în limita termenului de prescripție și până la încetarea discriminării. (Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Călărași, Judecătoria Sectorului 5, punctul de vedere exprimat al Tribunalul Vrancea)

La nivelul curților de apel Pitești, al Secției a VIII-a contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, al Secției a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale din cadrul Tribunalului București și Tribunalului Galați Secția I civilă, se evidențiază o practică neunitară în această materie, în sensul că au existat atât soluții de admitere a acțiunilor formulate, cât și soluții de respingere a acestora ca neîntemeiate.

11.3. A fost observat și un alt tip de cazuistică judiciară, circumscris unor soluții prin care, potrivit obiectului cererilor de chemare în judecată, instanțele au respins acțiunea prin care se solicita restituirea sumelor de bani reprezentând sporul pentru titlul științific de doctor, ca urmare a controlului efectuat de Curtea de Conturi. Astfel, instanța a reținut că, în cazul în care „pârâtei nu i-ar fi fost plătită suma de 3.264 lei, în considerarea faptului că aceasta nu a obținut titlul de doctor înainte de 2010, cum este situația altor salariați, care au beneficiat de acest spor, se ajungea la crearea unei discriminări între deținătorii titlurilor de doctor obținute anterior datei de 31 decembrie 2009 și cei care le-au obținut după această dată. Or, în cazul sporului de doctorat, se poate observa că legea a menționat acest spor, prin introducerea acestuia în salariul de bază, pentru un grup de cadre didactice, și a înlăturat posibilitatea obținerii acestuia, ca și parte a aceleiași clase profesionale și a faptului că desfășoară aceeași activitate”.

11.4. Curtea de Apel Târgu Mureș a precizat că nu au fost identificate hotărâri judecătorești relevante având ca obiect problema de drept menționată în adresă, iar Curtea de Apel Brașov a comunicat că pe rolul Curții și al tribunalelor din circumscripția judiciară nu au fost înregistrate cauze cu un astfel de obiect.

V. Jurisprudența Curții Constituționale

12. Prin Decizia nr. 587 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 546 din 3 august 2012, și Decizia nr. 594 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 554 din 7 august 2012, Curtea Constituțională a României a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 și ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (6) din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 și art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010.

13. Aceeași instanță, prin Decizia nr. 885 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 27 din 12 ianuarie 2013, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009 și ale art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010.

14. Cu privire la dispozițiile Legii nr. 285/2010 supuse controlului de constituționalitate *a priori*, în Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a reținut că „prin Opinia nr. 598 din 20 decembrie 2010 a Comisiei de la Veneția, dată la cererea președintelui Curții Constituționale a Macedoniei, opinie care a fost adoptată la cea de-a 85-a sesiune plenară a Comisiei de la Veneția din 17—18 decembrie 2010, s-a arătat, în mod expres, că: «în lipsa unei interdicții constituționale exprese, o reducere a salariilor judecătorilor poate fi justificată în situații excepționale și în anumite condiții stricte, fără a fi privită ca o încălcare a independenței autorității judecătorești». În continuare, în opinia invocată se arată că o asemenea situație excepțională există atunci când statul suferă în mod considerabil de pe urma unei crize economice și pentru motive întemeiate legiuitorul găsește necesar să reducă salariile tuturor oficialilor statului (a se vedea paragrafele 20 și 21 ale opiniei citate). Cu alte cuvinte, o situație de criză economică este un temei suficient de grav pentru a determina o măsură de reducere a salariilor aplicată nediscriminatoriu întregului personal plătit din fonduri publice”. În aceste condiții, s-a reținut că dispozițiile de lege criticate de autorii excepției se aplică tuturor categoriilor personalului plătit din fonduri publice, aflate în situația prevăzută în cuprinsul Legii nr. 285/2010, fără privilegii și fără discriminări.

Pentru aceleași argumente, Curtea Constituțională a constatat că textele de lege criticate nu contravin nici dispozițiilor art. 53 din Constituția României și nici celor ale art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu atât mai mult cu cât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

15. Totodată Curtea Constituțională a respins obiecția de neconstituționalitate a Legii nr. 63/2011, așa cum rezultă din Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 368 din 26 mai 2011, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011, conform Deciziei nr. 130 din 16 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 3 mai 2012, și Deciziei nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013.

16. Prin Decizia nr. 201 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 483 din 29 iunie 2016, Curtea Constituțională a României a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 sunt constituționale.

VI. Punctul de vedere al Ministerului Public

17. Punctul de vedere al Ministerului Public a fost exprimat în sensul că nu poate fi reținut un tratament juridic diferit, aplicat unor persoane aflate în situații similare, pentru a constata existența unei stări de discriminare, deoarece, pe de o parte, sporul de 15% a fost prevăzut de lege în favoarea unor persoane care aveau dobândit titlul științific de doctor, sporul fiind reglementat de un anumit act normativ care a fost la un moment dat în vigoare, iar, pe de altă parte, există situația unei categorii de personal care a dobândit acest titlu ulterior, sub imperiul unei alte legislații de salarizare, care nu a mai prevăzut

și remunerarea aferentă lui. Ca atare, având în vedere că situațiile nu sunt analoge, ci diferite sub aspectul salarizării, legiuitorul este în drept să instituie un tratament juridic diferit al acestora.

VII. Punctul de vedere al Avocatului Poporului

18. Prin memoriul înaintat, Avocatul Poporului a apreciat că admiterea cererilor de chemare în judecată este în litera și spiritul legii, în principal, pentru evitarea oricărei forme de discriminare între persoanele care dețin titlul științific de doctor.

Se arată, în sesizare, că sistemul de salarizare are la bază, potrivit dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea-cadru nr. 284/2010, principiul echității și coerenței, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar.

Din practica judiciară examinată reiese că, în unele cazuri, nu a fost respectat principiul egalității și nediscriminării, principiu care, în această materie, presupune plata egală pentru muncă egală. Situația discriminatorie constă, în esență, în acordarea sporului respectiv ca parte a salariului de bază, doar pentru cadrele didactice care au obținut titlul academic de doctor anterior datei de 31 decembrie 2009.

VIII. Opinia doctrinei

19. Domnul profesor universitar Alexandru Țiclea susține că a existat continuitate în reglementarea sporului de doctorat, chiar dacă nu a fost individualizat ca atare ori a fost denumit impropriu compensație tranzitorie, astfel că au dreptul la sporul științific de doctor și persoanele care au obținut acest titlu ulterior datei de 1 ianuarie 2010.

20. Doamna profesor universitar doctor Raluca Dimitriu și-a exprimat opinia în sensul că dobândirea titlului de doctor, după momentul la care legea nu mai asociază un anume spor salarial acestei împrejurări, nu este de natură să genereze noi drepturi, cu motivarea că legiuitorul poate modifica în timp normele privind salarizarea.

21. Domnul profesor universitar Alexandru Athanasiu și doamna asistent universitar Ana-Maria Vlăsceanu au susținut admiterea cererilor de includere în salariul de bază a unor sume compensatorii pentru a acoperi sumele cuvenite cu titlu de spor de doctorat, chiar formularea legii învederând cu o anumită claritate că acele sume tranzitorii se acordau pe o durată determinată de timp, condiționată de implementarea noilor niveluri de salarizare prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010. Or, atâta vreme cât această lege nu a fost pusă în operă, se poate accepta, pe calea interpretării judiciare, ca toți deținătorii titlului de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, să fie îndreptățiți să primească sumele tranzitorii.

IX. Raportul asupra recursului în interesul legii

22. Prin rapoartele întocmite de judecătorii-raportori desemnați, conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, s-au exprimat două opinii, după cum urmează:

22.1. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, nu pot fi acordate despăgubiri pentru persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009 în considerarea caracterului discriminatoriu al legislației ulterioare.

22.2. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, pot fi acordate despăgubiri cu titlu de sume compensatorii pentru persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

23. Analizând recursul în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctele de vedere exprimate de Ministerul Public și de specialiști, precum și problema de drept ce se solicită a fi dezlegată, se rețin următoarele:

24. Recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, fiind exercitat de un subiect de drept căruia legea îi recunoaște legitimare procesuală și având ca obiect o problemă de drept pentru care s-a făcut dovada că a fost soluționată în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive (ori definitive și irevocabile) pronunțate de mai multe instanțe judecătorești de pe teritoriul țării.

25. Obiectul recursului în interesul legii se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, și anume privește probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești.

26. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție este investită, prin promovarea prezentului recurs în interesul legii, cu solicitarea de a statua asupra interpretării și aplicării dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, în litigiile ce au ca obiect acordarea de către angajator a unor despăgubiri rezultate din discriminarea la care sunt supuse persoanele care au dobândit titlul de doctor după data de 1 ianuarie 2010, despăgubiri echivalente cu cuantumul sporului aferent acestui titlu.

27. Deși sesizarea analizează jurisprudența instanțelor în materie raportat la mai multe categorii de bugetari, în considerentele ce susțin opinia Avocatului Poporului se face referire la categoria socioprofesională a cadrelor didactice, invocându-se temeuri juridice din legislația specifică acesteia, pentru ca, în concluziile de admitere a recursului în interesul legii, să facă vorbire de toți salariații bugetari care dețin titlul științific de doctor.

28. Față de modalitatea în care este sesizată problema de drept ce a generat practica neunitară, se apreciază că situația vizează tot personalul încadrat în Legea-cadru nr. 330/2009, respectiv Legea-cadru nr. 284/2010 și plătit prin legile anuale de salarizare, inclusiv cadrele didactice care, prin Legea nr. 61/2011, au dobândit o normă specială de salarizare anuală.

29. Anterior modificării radicale a sistemului de salarizare a personalului plătit din fondurile publice prin Legea-cadru nr. 330/2009, sporul de 15% pentru titlul științific de doctor era acordat diferitelor categorii socioprofesionale prin legile speciale de salarizare ale acestora [de exemplu, pentru magistrați, prin art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, pentru cadrele didactice, prin art. 50 alin. (10) din Legea nr. 128/1997].

30. Potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 330/2009, drepturile salariale ale personalului plătit din fondurile publice sunt exclusiv cele prevăzute în prezenta lege [dispoziția fiind reluată și în art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 284/2010]. Prin această dispoziție, legea-cadru de salarizare consacră caracterul exclusiv al drepturilor salariale prevăzute de acest act normativ și de actele normative anuale de salarizare.

31. Conform art. 30 alin. (6) din Legea nr. 330/2009, dacă sporul cu caracter permanent nu se mai regăsește în anexele la prezenta lege și nu a fost inclus în salariul de bază/indemnizația lunară de încadrare (aceasta fiind și situația sporului de doctorat), suma corespunzătoare acestui spor va fi avută în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestuia. Această normă este edictată în aplicarea intenției legiuitorului de a oferi o perioadă tranzitorie între cele două sisteme de salarizare prin implementarea treptată,

etapizată a dispozițiilor legii-cadru de salarizare, opțiune exprimată în conținutul art. 7 din Legea nr. 330/2009, reluată și în art. 7 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, conform căreia „Aplicarea prevederilor prezentei legi se realizează etapizat, prin modificarea succesivă, după caz, a salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare, prin legi speciale anuale de aplicare”.

32. În baza art. 4 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 (actul normativ de salarizare pentru anul 2010), începând cu luna ianuarie 2010, întregul personal din sectorul bugetar va fi reîncadrat corespunzător tranșelor de vechime în muncă și pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute la 31 decembrie 2009, iar, în cazul în care drepturile salariale astfel determinate sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea.

33. Potrivit art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 (legea anuală de salarizare pentru 2011), sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009 și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.

34. Pentru cadrele didactice, aceeași dispoziție de principiu este prevăzută în art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, lege specială de salarizare anuală pentru această categorie socioprofesională, în sensul că „Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază [...]”.

35. Prin art. I pct. 6 din Legea nr. 71/2015 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 a fost completat art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, clarificându-se conceptul de „nivel de salarizare în plată pentru funcții similare”, după cum urmează: „Prin nivel de salarizare în plată pentru funcții similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovat îndeplinește aceleași condiții de studii — medii, superioare, postuniversitare, doctorale —, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.”

36. Coroborând dispozițiile legale menționate anterior rezultă că sporul salarial de 15% acordat pentru deținătorul titlului științific de doctor (sporul de doctorat), nu s-a mai regăsit, ca atare, în legile-cadru de salarizare nr. 330/2009 și nr. 284/2010. Prin urmare, acesta nu a mai fost acordat la încadrarea/reîncadrarea personalului, potrivit noilor legi de salarizare.

37. Pentru cei care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009, aveau în plată sporul de doctorat, soluția legislativă a fost aceea de a introduce cuantumul acestui spor, nu procentual, ci ca sumă compensatorie acordată potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010. Această sumă compensatorie a fost prevăzută pentru a respecta dispoziția legală potrivit căreia nivelul salariilor în plată nu poate scădea prin aplicarea noii legi.

38. Din succesiunea în timp descrisă anterior, rezultă că sporul de doctorat a supraviețuit prin introducerea lui în salariul de bază, conform art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, acest tratament juridic fiind continuat de legile anuale de salarizare.

39. Așadar, legiuitorul nu a operat o abrogare veritabilă și efectivă, ci a instituit o natură juridică nouă pentru suma ce recompensează angajatul care își perfecționează pregătirea profesională prin obținerea titlului științific de doctor. Prin includerea acestei sume în salariul de bază, rezultă că un drept salarial secundar devine parte a salariului, ca drept fundamental, recunoscut și apărut de lege. Altfel spus, dreptul a supraviețuit, chiar dacă a cunoscut o evoluție în planul reglementării și a dobândit o nouă denumire: „sumă compensatorie”, fiind inclus în salariul de bază.

40. Dispozițiile art. 5 alin. (1¹) și alin. (1²) din Legea nr. 71/2015 și ale art. 19¹ din Legea nr. 193/2016 au confirmat, ulterior, această interpretare.

41. Legea nr. 193/2016, în vigoare de la 5 noiembrie 2016, a statuat:

„Art. I. — Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. După articolul 19 se introduce un nou articol, articolul 19¹, cu următorul cuprins:

«Art. 19¹. — (1) Personalul care deține titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, beneficiază de un spor de 15% din salariul de bază/solda funcției de bază/salariul funcției de bază/indemnizația de încadrare, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) își desfășoară activitatea în domeniul pentru care posedă titlul științific sau conducătorul instituției apreciază că pregătirea doctorală este utilă compartimentului în care își desfășoară activitatea persoana respectivă;

b) nu a beneficiat de acordarea acestui spor sau nu i-a fost introdus în salariul de bază, potrivit reglementărilor legale anterioare, ca sumă compensatorie.»

42. Rezultă, așadar, din citarea textului mai sus menționat că, prin legile anuale de salarizare, aceste sume compensatorii ar fi trebuit incluse în salariul de bază, indiferent de data dobândirii titlului științific de doctor.

43. De altfel, Legea nr. 193/2016 nici nu putea să statueze un alt mod, pentru că ar fi încălcat dispozițiile cu valoare de principiu din legile-cadru de salarizare nr. 330/2009, nr. 284/2010 și nr. 285/2010. Mai precis, art. 3 lit. d) referitoare la: „echitate și coerență, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salariată ale personalului din sectorul bugetar.”

44. Existența mai multor acte normative, adoptate succesiv într-un interval scurt de timp, în baza cărora s-a intenționat salarizarea unică a bugetarilor nu poate constitui un temei legal pentru instituirea unui tratament diferențiat și pentru nesocotirea principiului egalității de tratament față de toți salariații și care presupune plată egală pentru muncă de valoare egală.

45. Criteriul temporal sau acela al unor reglementări diferite nu poate justifica diferențe de salarizare între persoane care exercită aceeași funcție și care au aceeași pregătire profesională.

46. Prin urmare, nu poate fi acceptată o situație defavorabilă în ceea ce privește personalul care, începând cu anul 2011, îndeplinește condițiile necesare pentru a-i fi inclusă în salariu suma compensatorie de 15% din salariul de bază, comparativ cu personalul care, în anul anterior, era astfel salariat.

47. Pentru toate categoriile de personal aflate în situații identice, salarizarea trebuie să se facă la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică unde sunt încadrați. Atunci când este analizată identitatea de situații între doi angajați, nu trebuie verificată identitatea de reglementare, ci trebuie avută în vedere identitatea de activitate desfășurată și de pregătire profesională.

48. Reglementarea propusă de Legea nr. 330/2009, dar și cea prevăzută de Legea-cadru nr. 284/2010 și Legea nr. 285/2010 a urmărit un sistem unitar de salarizare, apariția acestor acte normative fiind o consecință a abrogării unor legi speciale de salarizare, existente în diferitele domenii ale sistemului bugetar. Desigur că legiuitorul poate interveni cu modificări în politica salarială, din rațiuni economice, financiare, dar nu poate face acest lucru decât dacă reglementează criterii uniforme și o metodologie de calcul exactă pentru ipoteze de fapt identice.

49. Or, ceea ce se solicită prin sesizarea formulată se reduce la aplicarea unui principiu fundamental din dreptul muncii: la muncă și pregătire identică, salarizare identică.

50. Având în vedere prevederile:

— art. 2 din Legea nr. 285/2010, potrivit căruia: „... pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat” și

— art. 1 pct. 1 referitor la alin. (51) al art. 1 din Legea nr. 71/2015, conform căruia: „Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului

și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Rezultă că nu există niciun argument legal care să justifice diferențele salariale dintre persoane care desfășoară aceeași activitate în cadrul aceleiași instituții. Salariile se stabilesc pe categorii de funcții și pe niveluri de pregătire profesională, iar nu în considerarea unor persoane primate *ut singuli* și care sunt, în mod întâmplător, contemporane edictării unui act normativ.

51. Potrivit jurisprudenței constante a instanței de contencios constituțional, precum și a celei a Curții Europene a Drepturilor Omului, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, iar un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod rațional și obiectiv.

52. Așadar, celor care au obținut titlul de doctor după 12 decembrie 2009 și până la apariția Legii nr. 71/2015 nu li se acordă un spor de 15%, ci li se stabilește un salariu de bază care include „sume compensatorii” calculate conform metodei indicate la art. 8 din anexa nr. V a Legii nr. 63/2011, doar așa putându-se asigura respectarea principiului înscris în art. 3 lit. c) și d) din Legea nr. 330/2009. Situațiile tranzitorii nu înseamnă încălcarea legii și nu pot justifica diferențe salariale importante perpetuate de la 1 ianuarie 2010 până la 9 aprilie 2015.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, au dreptul la sume compensatorii persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Ileana Peligrad

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 000020